

Arrest

nr. 151 446 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 augustus 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015 om 18.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHMADI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2015 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker verklaarde het Iraaks staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn te B. op [...1990].

De gemachtigde stelde op grond van een consultatie van de Europese visadatabank vast dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een Italiaans visum kort verblijf, type C, voor professionele doeleinden.

Op 6 februari 2015 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III verordening).

Op 24 april 2015 deelden de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse overheid mee dat zij geacht worden stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker op grond van artikel 22, §7 van de Dublin III verordening .

Op 20 augustus 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 28.01.2015 is toegekomen in België. Op 03.02.2015 dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Irak te bezitten en geboren te zijn te Bagdad op 05.07.1990.

Een consultatie in de Europese visadatabank toont aan dat de bevoegde Italiaanse post in Bagdad, Irak, aan betrokkene een visum kort verblijf, type C (ITA025059267) voor professionele doeleinden heeft uitgereikt aan Al-Najjar Ahmed Abdulkareem Sattar, geboren op 05.07.1990 te Bagdad met het staatsburgerschap van Irak.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 06.02.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en nooit eerder in een ander land asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken op de Italiaanse ambassade in Bagdad genomen werden omdat hij een aanvraag tot visum had gedaan. Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn paspoort dat dit door de smokkelaar in Turkije in beslag genomen zou zijn maar dat er geen visum instond om vervolgens toe te geven dat er effectief een Italiaans paspoort in zijn visum was aangebracht, dat hij zijn paspoort in België vernietigd heeft en dat hij geen gebruik gemaakt heeft van een smokkelaar. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor dat hij op 25.01.2015 per vliegtuig van maatschappij M.E.A. vanuit Bagdad in Irak met zijn eigen paspoort en Italiaans visum naar Beiroet in Libanon reisde waar hij nog dezelfde dag zou zijn aangekomen en een dag later via een transit-vlucht per vliegtuig van de maatschappij M.E.A. verder reisde naar Milaan in Italië waar hij op 26.01.2015 zou zijn aangekomen. Na één nacht in een onbekend hotel in Milaan zou betrokkene vervolgens per vliegtuig van SN Brussels Airlines met zijn paspoort en visum naar Brussel gereisd zijn waar hij op 28.01.2015 zou zijn aangekomen waarna hij gedurende drie dagen in Antwerpen bij een Marokkaanse man, Mohamad genaamd, verbleven zou hebben om vervolgens op 03.02.2015 het statuut van vluchteling aan te vragen bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met het gegeven dat een consultatie in de Europese visadatabank aantoont dat de bevoegde Italiaanse post in Bagdad, Irak, aan betrokkene een visum kort verblijf, type C (ITA025059267) voor professionele doeleinden heeft uitgereikt aan Al-Najjar Ahmed Abdulkareem Sattar, geboren op 05.07.1990 te Bagdad met het staatsburgerschap van Irak en rekening houdende met het gegeven dat betrokkene initieel ontkende dat hij in het bezit was van een visum om vervolgens toe tegen dat hij met zijn eigen paspoort voorzien van een Italiaans visum vanuit Irak via Libanon naar Italië reisde en vervolgens vanuit Italië naar België reisde en hij zijn paspoort in België vernietigde, werd voor betrokkene op basis van deze gegevens op 18.02.2015 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gericht op basis van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening). Op 24.04.2015 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-III-Verordening, verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 18.02.2015 op basis van art. 12§4 van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielerzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen werd betrokkene gevraagd of er een reden is waarom hij niet naar Italië zou kunnen terugkeren. Betrokkene verklaarde daarop dat er in Italië geen faciliteiten zoals in België zijn wat betreft opvang en recht op werken. Gevraagd of hij in Italië geweest was, verklaarde betrokkene dat hij er maar één nacht heeft doorgebracht met name in een hotel kort bij de luchthaven van Milaan. Gevraagd of hij problemen heeft gekend wat betreft opvang of behandeling in Italië, stelde betrokkene dat dit niet het geval was (DVZ, vraag 36). Betrokkene haalt dus zelf geen concrete elementen of elementen aan die gestoeld zijn op zijn eigen persoonlijke ervaring en betrokkene toont niet aan dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich

te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. In haar tussenkomst van 17.03.2015 in het dossier van betrokkene stelt Meester Marie-Christine Warlop dat België zich verantwoordelijk moet verklaren voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene en dit op basis van art. 3.2 van de Dublin-III-Verordening aangezien een haar cliënt bij een overdracht naar Italië het risico loopt op een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Meester Warlop stelt daarbij dat haar cliënt bij zijn aankomst op de luchthaven van Milaan nooit is voorgesteld om internationale bescherming te vragen en dat hij twee dagen in instelling zou hebben doorgebracht en dat hij naar de grens zou teruggestuurd zijn om hem te verwijderen van het Italiaanse grondgebied en dat hij nooit de mogelijkheid heeft gehad om zijn situatie uit te leggen en dat hij niemand van een organisatie gezien heeft, geen bijstand gekregen heeft en dat hij op zichzelf aangewezen was. Meester Warlop stelt verder dat de structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en de opvang van asielzoekers reeds aangekaart werden door het HCR (Bénédicte Voos – UNHCR, 6 februari 2014) en door talrijke organisaties waaronder OSAR en zij verwijst naar het rapport van SFH, "Italië: Afnahmeforwaarden – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden" van oktober 2013 en waarbij ze eveneens verwijst naar een uitspraak van de administratieve rechtbank in Frankfurt (Duitsland) van 9 juli 2013, alsook naar een uittreksel uit "Droit d'asile": pour un moratoire sur les renvois vers Italië van 16 maart 2015 alsook naar het rapport "Human Cargo: Arbitrary readmissions from the Italian sea ports to Greece" van Katerina Tsapopoulou, Marianna Tzeferakou & Salinia Stroux en gepubliceerd door PRO ASYL Foundation and Friends of PRO ASYL in co-operation with the Greek Council for Refugees, Meester Warlop verwijst verder naar een rapport van AIDA waarin volgens haar gesteld wordt dat het systeem van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië structurele tekortkomingen vertoont. Meester Warlop verwijst eveneens naar een schorsingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (verder: RVV) aangaande een verwijderingsbeslissing naar Italië, met name arrest n° 138.950, waarin de RVV stelt dat de Belgische overheid geen volledig en nauwgezet onderzoek gevoerd heeft dat gesteund is op actuele informatie. Daar waar Meester Warlop in haar tussenkomst stelt dat haar cliënt bij zijn aankomst in Italië niet is voorgesteld om internationale bescherming te vragen, dat hij twee dagen in een instelling zou doorgebracht zou hebben en vervolgens teruggeleid zou zijn naar de grens om hem te verwijderen van Italiaanse grondgebied en dat hij zijn situatie niet zou hebben kunnen uitleggen en dat hij niemand van een organisatie gezien heeft, geen bijstand gekregen heeft en hij op zichzelf aangewezen was, dient te worden opgemerkt dat de verklaringen die Meester Warlop weergeeft in haar tussenkomst, haaks staat op hetgeen haar cliënt tijdens zijn gehoor op de DVZ van 06.02.2015 verklaarde en die hij ondertekende als zijn correct en oprecht en waarbij betrokkene verklaarde dat hij vanuit Libanon met zijn eigen paspoort en Italiaans visum naar Milaan in Italië reisde, daar één nacht in een hotel doorbracht, kort bij de luchthaven en vervolgens één dag later, per vliegtuig van Brussels Airlines, naar Brussel reisde met zijn eigen paspoort en Italiaans visum (DVZ, vraag 40 & 36). Het is op zijn minst merkwaardig dat haar cliënt tijdens zijn gehoor op de DVZ van 06.02.2015, geen melding gemaakt heeft van het gegeven dat hij twee dagen in een instelling gezeten zou hebben en dat hij vervolgens terug naar de grens gestuurd werd om hem te verwijderen van het Italiaanse grondgebied. Indien dit effectief het geval geweest zou zijn, mag er gezien het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij dergelijke feiten aanbrengt. Het is op zijn minst merkwaardig te noemen, dat betrokkene zelf hier geen verklaringen over aflegt maar deze feiten wel worden aangehaald door Meester Warlop in haar tussenkomst hetgeen ernstige twijfels laat ontstaan over het waarachtige karakter ervan. Wat bovendien het argument van Meester Warlop betreft dat in Italië niemand ooit aan haar cliënt voorgesteld heeft om internationale bescherming te vragen, dient te worden dat het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker is om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. De verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen asiel vroeg (DVZ, vraag 22), toont echter niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Wat betreft de door Meester Warlop aangehaalde publicaties, dient het volgende te worden

opgemerkt. Meester Warlop haalt een aantal passages aan uit een aantal rapporten op basis waarvan zij stelt dat een overdracht van haar client naar Italië strijdig zou zijn met art.3 van het EVRM of art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aangezien het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Meester Warlop beperkt echter tot een aantal passages en/of verwijzingen naar paginanummers in de desbetreffende rapporten om haar tussenkomst om haar bewering te ondersteunen. Met betrekking tot het rapport "Human Cargo: Arbitrary readmissions from the Italian sea ports to Greece" van Katerina Tsapopoulou, Marianna Tzeferakou & Salinia Stroux en gepubliceerd door PRO ASYL Foundation and Friends of PRO ASYL in co-operation with the Greek Council for Refugees dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit rapport gepubliceerd werd in juli 2012 en niet zoals meester Warlop bewust of onbewust stelt, op 26.07.2014. De publicatiedatum van het desbetreffende rapport, namelijk juli 2012, staat duidelijk weergegeven op pagina 29 van het desbetreffende rapport zoals blijkt uit de kopie van rapport die werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Meester Warlop toont bovendien op geen enkele wijze aan dat de informatie vervat in het rapport momenteel nog actueel is. Wat betreft de passage die Meester Warlop haalt uit "Droit d'asile: pour un moratoire sur les renvois vers Italië" van 16 maart 2015 dient te worden opgemerkt dat deze afkomstig is van Attac Suisse "Attac Suisse, "Droit d'asile: pour un moratoire sur les renvois vers Italië" van 16 maart 2015 (<http://www.suisse.attac.org/droit-d-asile-Pour-un-moratoire>). Met betrekking tot deze digitale publicatie dient echter te worden opgemerkt dat dergelijke publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Met betrekking tot het arrest n° 139.950 van 22.02.2015 van de RvV en het aangehaalde arrest van het Verwaltungsgericht (VG) Frankfurt am Main (Urteil Az. 7 K 560/11.F.A) van 09.07.2013, dient te worden benadrukt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat Meester Warlop niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in de zaak van haar cliënt. Wat betreft het aanhalen van het AIDA rapport in de tussenkomst van Meester Warlop, dient te worden opgemerkt dat Meester Warlop wel verwijst naar een AIDA rapport maar uit de tussenkomst van Meester Warlop blijkt geenszins naar welk rapport zij hier verwijst. Wat betreft de door betrokkene zijn raadvrouw aangehaalde redeneringen en elementen dat België zich verantwoordelijk moet verklaren voor de behandeling van het asielverzoek van haar cliënt dient te worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in deze, de redenering van de raadvrouw van betrokkene, niet volgt. Wat immers een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië ((Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, January 2015, last update 28.05.2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep

die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor “Dublin-returnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 voor de opvang van asielzoekers zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn,

publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. v. Zwitserland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als alleenstaande man geboren in 1990 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/95/EU en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de

objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2011/95/EU of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 06.02.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 06.02.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat hij gehoord heeft dat België de mensenrechten respecteert en dat hij dit via het internet gelezen heeft (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze informatie verkregen heeft via derden en gelezen zou hebben via internet. Aan dergelijke informatie die men via derden verkregen zou hebben, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het is bovendien niet zo dat eender wat op het internet terug te vinden of te lezen is zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar niet zonder meer een objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. Bovendien dient met deze door betrokkene specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, met name dat hij gehoord heeft dat België de mensenrechten respecteert en dat hij dit via het internet gelezen heeft, te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 06.02.2015 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 35). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 22§1, 22§7 en art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven bepaald in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering werd ingesteld binnen de 10 dagen na kennisgeving van de beslissing. Het betreft een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering is tijdig ingediend.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoeker een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoeker van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van die aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), dat een gelijkkluidende bepaling vormt. Artikel 52, 3 van het Handvest bepaalt dat voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg worden beide aangevoerde schendingen tezamen behandeld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ GK 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II verordening (thans de Dublin III verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, § 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17, 1 van de Dublin III verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht [...]”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Eveneens zal een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III verordening verhinderd worden indien op individuele gronden ernstig moet gevreesd worden voor een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the

standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande deze minimale hardheid in §94:

“ l’appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l’ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l’âge et de l’état de santé de la victime.»

De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen in het algemeen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker (zoals het geslacht, de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan, de gezondheidstoestand) moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

2.3.2. Derhalve wordt vooreerst nagegaan of verzoeker, met de algemene rapporten en de persartikels waarnaar hij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Het betoog van de verzoeker komt erop neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, dus omwille van systeemfouten.

Verzoeker verwijst in het middel naar het arrest van het EHRM van 4 november 2015, Tarakhel / Zwitserland. Hij stelt dat op grond van dit arrest en rechtspraak van verschillende Europese rechtbanken blijkt dat Italië ernstige systeemfouten vertoont aangaande de opvangcapaciteit van asielzoekers en dat een terugkeer naar Italië niet kan worden bevolen zonder een volledig en grondig onderzoek van de gevolgen van de terugkeer voor de betrokkene, gezien de zeer kritische opvangsituatie in Italië.

De Raad onderschrijft dat in het kader van een eventuele overdracht aan Italië een grote voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd en dat de gemachtigde inderdaad tot een grondig, volledig en actueel onderzoek is gehouden, doch meent dat dit *in casu* ook is gebeurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt na grondig onderzoek van tal van actuele rapporten van gezaghebbende bronnen, alsook van rechtspraak van het EHRM dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt maar dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in de zin van systeemfouten zoals geïnterpreteerd door de hogere Europese rechtscollages in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Italië.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing eveneens verwezen naar pertinente Europese rechtspraak. Het meest recente rapport is het AIDA-rapport van september 2014 met update januari 2015 en het meest recente artikel betreft *“Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Er wordt ook verwezen naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM, die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S* (zie EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, §. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*).

De Raad stelt vast dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest *Tarakhel*, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken *Hussein Diiirshi en anderen t. Nederland en Italië* (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; *Halimi t. Oostenrijk en Italië* (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; *Abubeker t. Oostenrijk en Italië* (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; *Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk* (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en *Mohammed Hussein t. Nederland en Italië* (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook al zijn sommige van de geciteerde beslissingen verouderd, stelt de Raad vast dat ook na het arrest *Tarakhel* het Hof zich eveneens in de vorm van een beslissing uitsprak in de zaak *A.M.E. tegen Nederland*, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid.

In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst erop dat in de zaak *AME* het eveneens een alleenstaande jonge man betrof, die geen gezinsleden heeft en geen gezondheidsproblemen had aangehaald. Eveneens was er in die zaak sprake van een stilzwijgend akkoord van de Italiaanse autoriteiten en waren er dus geen specifieke garanties met betrekking tot de opvang van verzoeker dan de mededeling van de Nederlandse autoriteiten dat zij enkele werkdagen op voorhand zouden meedelen hoe en wanneer betrokkene zou arriveren. Ook *in casu* stelt de gemachtigde dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Ook eind juni 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, § 36).

Aangaande het rapport van "*le centre suisse pour la défense des droits des migrants*", gepubliceerd op 10 juli 2015 dat betrekking heeft op de artikelen 14 en 16 van het Antifolterverdrag in het kader van Dublinterugkeer naar Italië, weze het opgemerkt dat vele citaten waarnaar verzoeker verwijst betrekking hebben op zieke mensen en mensen die het slachtoffer zijn van foltering waarvoor geen adequate toegang tot basisdiensten is verzekerd. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk zelf ziek te zijn of een slachtoffer van foltering te zijn zodat dit niet op hem van toepassing is. Waar in dit rapport nog gesteld wordt dat vele Europese rechtscolleges vereisen dat een volledig, compleet en actueel onderzoek gebeurt in geval van toepassing van de Dublin III verordening naar Italië, onderschrijft de Raad dit volledig, doch meent hij dat de gemachtigde dat ook heeft gedaan. Verzoeker gaat immers niet concreet in op de zeer uitgebreide motivatie van de gemachtigde, doch baseert zich gedeeltelijk op dezelfde bronnen (*AIDA*-rapport) of op dezelfde rechtspraak (*Tarakhel*) of verwijst naar een aantal andere rapporten en krantenartikelen, die op zich niet kunnen aannemelijk maken dat de conclusie van de gemachtigde *in casu* verkeerd zou zijn.

Waar verzoeker verwijst naar verschillende passages uit het *AIDA*-rapport van januari 2015, kan de Raad enkel vaststellen dat hierin een moeilijke opvangsituatie, met gevarieerde kwaliteit al naargelang de verschillende centra, en moeilijkheden met betrekking tot de duur of lengte van de asielprocedure in Italië worden uiteengezet. Dit wordt door de gemachtigde ook erkend in de bestreden beslissing. In dit verband dient te worden benadrukt dat niet wordt betwist dat verzoeker nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië zodat hij niet tot de groep behoort van terugkeerders van wie de asielprocedure reeds afgesloten is. Juist daarom maakt verzoeker, omdat hij nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië

en nog niet heeft genoten van opvang, volgens het AIDA-rapport waarnaar hij eveneens verwijst, juist meer kans om in een opvangcentrum geplaatst te worden dan personen die in Italië reeds in een centrum hebben verbleven. In de bestreden beslissing wordt dan ook duidelijk en terecht aangegeven dat er een onderscheid moet worden gemaakt wat betreft de opvang voorzien voor Dublinterugkeerders en deze voorzien voor immigranten die op illegale wijze toekomen in Italië.

Wat betreft het OSAR-rapport van 2013 kan verweerder in de nota gevolgd worden dat het weinig dienstig is hiernaar te verwijzen, gezien het rapport dateert van 2013. In een situatie die dermate snel evolueert als de situatie in Italië kan van beide partijen verwacht worden dat actuele bronnen worden aangehaald om het standpunt kracht bij te zetten. Hoe dan ook weze het herhaald dat waar dit rapport gewag maakt van ernstige problemen voor mensen met krukken of in rolstoelen, omdat deze medische hulpmiddelen soms verloren gaan omwille van problemen bij luchtvaartmaatschappijen, verzoeker niet aantoot zich in een vergelijkbare kwetsbare positie te bevinden. Wat betreft de persartikels die gewag maken van problemen met het programma Triton dat de operatie Mare Nostrum heeft vervangen, van drama's die zich afspelen op de Middellandse zee, van racisme uitgaande van de Liga Nord en over het feit dat de Italiaanse regering heeft beslist asielzoekers over het land te verspreiden, laat verzoeker vooreerst na deze aangehaalde elementen toe te passen op zijn situatie. Hij stelt enkel dat de situatie van asielzoekers in Italië en van zij die in de Dublinprocedure zijn, verslechterd is en dat de gemachtigde grondiger had moeten motiveren. De gemachtigde is wel degelijk op redelijke wijze ingegaan op de drama's die zich afspelen in de Middellandse zee en op het feit dat beslist is de asielzoekers te spreiden teneinde juist aan de problematiek van overbezetting in het zuiden van het land tegemoet te komen. Van enige problematiek van racisme heeft verzoeker nooit gewag gemaakt in zijn interview en het is een gegeven dat evenmin in België valt uit te sluiten.

Waar verzoeker doorheen het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, meent de Raad dat elke zaak op zijn merites moet beoordeeld worden. Bijkomend stelt de Raad vast dat verscheidene door verzoeker geciteerde arresten duidelijk geen vergelijkbare situatie betreffen. Zo heeft de zaak met arrestnummer 144188 betrekking op een persoon met rugproblemen en betreft de zaak met arrestnummer 144886 een persoon die deels verlamd is in het gezicht. De zaak met arrestnummer 146685 heeft in het geheel geen betrekking op een Dublinossier. Ten overvloede weze nog aangestipt dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

De Raad kan verzoeker niet volgen in diens betrachting aan te tonen dat de asielprocedure en opvangprocedure in Italië dermate lijden aan systeemfouten, dat het loutere feit een asielzoeker te zijn die wordt overgedragen aan Italië in het kader van een toepassing van de Dublin III verordening op zich volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk te maken. Hij onderschrijft hierbij dit standpunt van de gemachtigde zoals verwoord in de bestreden beslissing en kan geen onzorgvuldig onderzoek of gebrekkige motivering weerhouden.

2.3.3. Bijgevolg dient te worden nagegaan of verzoeker gezien zijn persoonlijk profiel een extra kwetsbaarheid vertoont, die wel tot gevolg kan hebben dat een overdracht aan Italië in de gegeven moeilijke omstandigheden in Italië aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, met andere woorden of het onderzoek dat de gemachtigde dienaangaande heeft gedaan op een zorgvuldige, volledige en actuele wijze is gebeurd.

Aangaande de elementen eigen aan het profiel van verzoeker, heeft hij tijdens het Dublininterview het volgende verklaard:

“34. Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen? Ik heb gehoord dat België de mensenrechten respecteert. Ik heb dit via internet gelezen.

35. Hoe is de gezondheidstoestand van verzoeker? Geen gezondheidsproblemen.

36. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin verordening) zouden rechtvaardigen? Kan u een reden geven waarom u niet naar Italië zou kunnen terugkeren? In Italië zijn er geen faciliteiten zoals in België wat betreft opvang, recht op werken. Bent u in Italië geweest? Ja, maar ik heb er slechts 1 nacht doorgebracht. Dat was in een hotel kort bij de luchthaven in Milaan. Hebt u problemen gekend wat betreft opvang en behandeling in Italië? Neen

37. Bestaansmiddelen? Ik heb 300\$ bij mij.

38. Andere nuttige informatie: Ik kwam naar België om een beter leven te leiden alsook een betere toekomst te hebben.

39. Gegevens over de reis (naam van de smokkelaar, prijs van de reis, naam van de organisator) Ik heb geen beroep gedaan op een smokkelaar, ik reisde met mijn eigen paspoort. Bedrag: Irak ->Italië: 645\$ Italië ->België: 300\$ Ik heb de vliegtickets weggegooid.

40. Plaatsen en landen van doorreis [...] binnenkomstdatum Milaan 26/01/2015, vertrekdatum Milaan 27/01/2015 met als gebruikt vervoermiddel vliegtuig Brussels Airlines en met eigen paspoort en Italiaans visum“

Vervolgens echter heeft de raadsman van verzoeker op 16 maart 2015 een schrijven gericht naar de gemachtigde waarin zij het feitenrelaas in Italië op een andere wijze heeft weergegeven. Daarin stelt de raadsman dat verzoeker, wanneer hij aankwam op de luchthaven van Milaan, nooit het voorstel heeft gekregen internationale bescherming aan te vragen. Hij zou na twee dagen in een instelling (établissement) teruggestuurd zijn naar de grens met het oog op de verwijdering van het Italiaanse grondgebied. Hij zou aan niemand zijn situatie hebben kunnen uitleggen, heeft geen enkel lid van een organisatie gezien, heeft niet kunnen spreken met een raadsman en werd aan zichzelf overgelaten.

Ook in het verzoekschrift plaatst de raadsman de twee tegenstrijdige feiten aangaande de reisroute gewoon naast elkaar: enerzijds dat verzoeker één nacht in een onbekend hotel in Milaan heeft doorgebracht om vervolgens per vliegtuig met SN Brussels Airlines met zijn paspoort met visum naar Brussel verder te reizen, en anderzijds dat verzoeker bij aankomst in Milaan niet de mogelijkheid heeft gehad een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, twee dagen in een instelling heeft doorgebracht en naar de grens teruggestuurd werd met het oog op verwijdering van het Italiaans grondgebied. Hierbij zou hij geen bijstand hebben gekregen en op zichzelf zijn aangewezen.

Ter zitting aan de raadsman gevraagd dienaangaande enige verheldering te verschaffen, wordt verklaard dat dit niet noodzakelijk tegenstrijdig moet zijn. Het hotel bij de luchthaven zou moeten gezien worden als een opvangcentrum voor asielzoekers en hij zou in dat opvangcentrum een dag, een nacht en weer een dag hebben doorgebracht. Deze verklaring kan niet overtuigen. Eveneens verklaart de raadsman ter zitting dat verzoeker “aan den lijve” heeft ondervonden wat het is om geen opvang te hebben in Italië, nochtans had verzoeker in diens Dublininterview verklaard geen opvangproblemen gekend te hebben en 1 nacht in een hotel te hebben doorgebracht om vervolgens 's anderendaags met zijn eigen paspoort met visum verder te vliegen naar België. Hieromtrent naar verheldering gevraagd ter zitting, kan de raadsman evenmin overtuigen. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde dienaangaande volkomen terecht heeft gewezen op het feit dat de verklaringen van verzoeker en die van zijn raadsman haaks staan tegenover elkaar en dat het op zijn minst merkwaardig is dat verzoeker tijdens zijn interview bij DVZ geen melding heeft gemaakt van het gegeven dat hij twee dagen in een instelling zou gezeten hebben en dat hij vervolgens terug naar de grens zou gestuurd zijn om hem te verwijderen van het Italiaanse grondgebied. Indien dit effectief het geval zou geweest zijn, dan kon de gemachtigde inderdaad redelijkerwijs verwachten dat hij dergelijke feiten zou aanbrengen. Wat betreft de opmerking dat aan verzoeker in de luchthaven van Milaan niet werd voorgesteld internationale bescherming te vragen, meent de Raad dat *in casu* de gemachtigde op redelijke wijze kon motiveren dat het aan verzoeker toekwam kenbaar te maken een verzoek tot internationale bescherming te willen indienen. Zeker in het geval van verzoeker, die in het bezit was van een visum type C voor professionele doeleinden, kan niet redelijkerwijs verwacht worden van de Italiaanse overheden dat zij verzoeker de vraag stellen of hij niet veeleer internationale bescherming zou willen vragen met doorverwijzing naar een raadsman en NGO. Uit deze elementen kan niet afgeleid worden dat hij geen toegang had tot de asielprocedure in Italië indien hij dat wou. Ter zitting gevraagd aan de raadsman of verzoeker in Italië wel wilde een asielaanvraag indienen, antwoordt hij dat verzoeker onmiddellijk bij aankomst in België asiel heeft aangevraagd, hetgeen voor de Raad niet aantoonde dat verzoeker eveneens in Italië asiel heeft willen vragen en hiertoe verhinderd zou zijn geweest.

Hoewel verzoeker als asielzoeker inderdaad behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, maakt verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland).

In het verzoekschrift wordt vermeld dat verzoeker Irak verlaten heeft omwille van bedreigingen door islamitische sjjiitische milities in Bagdad, dat hij heel veel werd gechoqueerd en daarom in een kwetsbare situatie is. Ter zitting gevraagd naar de extra kwetsbaarheid van verzoeker stelt de raadsman

dat verzoeker de gevoeligheid heeft alles achtergelaten te hebben en dat zijn kwetsbaarheid ook voortvloeit uit het feit dat hij reeds sedert februari wacht op de behandeling van zijn asielaanvraag, zijnde meer dan zes maanden. De Raad merkt vooreerst op dat een extra kwetsbaarheid die zou voortvloeien uit bedreigingen uit het herkomstland, inderdaad relevant kan zijn voor het verhinderen van een overdracht aan Italië, indien deze een voldoende mate van ernst vertoont, doch dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van deze problemen als door de gemachtigde naar zijn gezondheidstoestand werd gevraagd, dat de raadsman in haar aanvullend schrijven van 16 maart 2015 hier evenmin iets over heeft vermeld en dat omtrent deze aangehaalde elementen geen stukken worden voorgelegd, noch bij het verzoekschrift, noch ter zitting. Bijgevolg kan dienaangaande in hoofde van de gemachtigde geen gebrek onderzoek worden vastgesteld. Wat betreft de kwetsbaarheid die zou voortvloeien uit de duur van de Dublinprocedure, is deze evenmin geattesteerd en kan deze niet in verband worden gebracht met een verhoogde kwetsbaarheid die in Italië, na de overdracht aanleiding kan geven tot een eventuele mensonwaardige of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of 4 van het Handvest.

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat verzoeker bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of 4 van het Handvest. Verzoeker toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of 4 van het Handvest *prima facie* niet aan.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, blijkt dat de verwerende partij, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, op het eerste gezicht wel degelijk op volledige, zorgvuldige en actuele wijze heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van verzoeker noch het administratief dossier bevatten op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont geen ernstige grief aan.

Deze vaststelling leidt er eveneens toe dat de soevereiniteitsclausule, zoals weergegeven in de artikelen 3,2 en 17, 1 van de Dublin III verordening, *in casu* op het eerste zicht niet verplichtend moest worden geïnterpreteerd door de gemachtigde. Een schending van deze artikelen is op het eerste zicht evenmin aangetoond.

Deze onderdelen van het enig middel zijn evenmin ernstig.

In het enig middel voert verzoeker tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of van een onzorgvuldig onderzoek, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad moet verweerder in de nota volgen waar hij stelt dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat zowel de feitelijke als juridische determinerende motieven, op grond waarvan de

beslissing is genomen, worden aangegeven. De bestreden beslissing geeft op zeer omstandige wijze duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is doch de uiteenzetting valt samen met de aangevoerde schending van het artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest en van de artikelen 3,2 en 17, 1 van de Dublin III verordening. Daarom kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen *supra* werd gesteld.

De schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangenomen.

Deze onderdelen van het middel zijn evenmin ernstig.

Het eerste middel is, in zijn geheel genomen, *prima facie* niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing een belangrijke aanslag zou betekenen op zijn fysieke integriteit omdat verzoeker geen garantie heeft dat zijn asielaanvraag daar een effectieve behandeling zal krijgen en hij een plaats in een opvangcentrum zal krijgen, zeker nu de alarmerende toestroom van asielzoekers naar Italië nog een grotere belasting voor het systeem betekent. Eveneens zou het in het belang van de goede rechtsbedeling zijn om zijn dossier in België te behandelen.

De Raad is om de hierboven uiteengezette redenen niet overtuigd van het feit dat zijn overdracht naar Italië een aanslag zou zijn op zijn fysieke integriteit. De gemachtigde heeft op basis van een zeer grondig en individueel onderzoek en mede op basis van het AIDA-rapport waarop verzoeker zich zelf baseert, vastgesteld dat verzoeker als Dublinterugkeerder, die nog geen afgesloten asielprocedure heeft juist wel meer kans maakt op opvang. Ook zijn er geen aanwijzingen dat zijn asielaanvraag niet efficiënt zal behandeld worden. Mochten er zich dan toch problemen voordoen op vlak van opvang of de asielprocedure, dan is niet aangetoond dat dit eventuele nadeel niet herstelbaar is door beroep te doen op de in Italië bestaande beroepsinstanties of door in Italië een vordering in te stellen bij het EHRM zoals de gemachtigde ook heeft opgemerkt in de bestreden beslissing. Evenmin ziet de Raad welke band verzoeker met België heeft, dermate dat met het oog op de goede rechtsbedeling zijn internationaal beschermingsverzoek best hier behandeld zou worden.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

Er is niet voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden om de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. MAES